

УДК 347.669

DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2020.7.05>**Юрій Заїка,***докт. юрид. наук, професор,**головний науковий співробітник відділу проблем приватного права**Науково-дослідного інституту приватного права і підприємництва**імені академіка Ф. Г. Бурчака**Національної академії правових наук України*

ДОГОВІР НА УПРАВЛІННЯ СПАДЩИНОЮ

У статті досліджується правова природа договору на управління спадщиною, його ознаки, предмет управління, аналізується зміст договору і підстави його припинення. З'ясовано, що особливість договору на управління спадщиною полягає у тому, що передумовою договору є: 1) наявність у складі спадщини майна, яке потрібно: а) утримувати; б) доглядати; в) вчиняти інші фактичні чи юридичні дії для підтримання його у належному стані; 2) відсутність спадкоємців чи виконавця заповіту.

Об'єктом управління може виступати майно, яке потребує постійної уваги. Найчастіше об'єктами є підприємства, земельні ділянки, морські судна, акції, цінні папери, виключні права, права на торгівельну марку. Розмір оплати управителю за договором залежить від об'єкта управління, характеру управління і відносин управителя зі спадкодавцем.

Доведено, що стороною договору може бути будь-яка фізична особа, якщо управління майном не потребує спеціальних знань, навичок і дозволів (дгляд за квартирою, будинком, земельною ділянкою, худобою, птицею).

З'ясовані права управителя за договором.

Встановлено, що якщо управитель виконує обов'язки за договором без оплати, договір має ознаки фідучіарного договору. Проведене порівняння договору управління спадщиною з договором зберігання та договором підряду, визначено схожі і відмінні риси.

Форма договору у законодавстві не визначена, тому необхідно керуватися загальними положеннями статей 205-201 Цивільного кодексу України. Договір може укладатися в простій письмовій формі або в письмовій формі і посвідчуватися нотаріусом.

Доводиться, що договір управління спадщиною є одностороннім договором, оскільки обов'язки виконує тільки управитель. Виконання договору на управління спадщиною залежить не лише від компетенції управителя, а й від низки об'єктивних факторів економічного, природнього, суспільно-політичного характеру.

Обґрунтовуються пропозиції, спрямовані на вдосконалення правового регулювання договору на управління спадщиною, зокрема на обов'язковість страхування цивільної відповідальності управителя спадковим майном.

Ключові слова: спадщина, охорона спадщини, управління спадщиною, договір на управління спадщиною, відповідальність управителя.

Постановка проблеми. Відмова держави від монополії у сфері управління економікою зумовила необхідність появи нових правових інструментів, одним з яких став інститут управління майном. Внаслідок економічних реформ збільшилась кількість власників і зросло значення інституту приватної власності. Для учасників економічних відносин актуальним стало питання про надійні законні способи збереження належного їм майна та найефективніші методи управління ним.

Підприємницька сфера потребує керівників, які могли б вивести організацію з кризового стану, сприяти отриманню найбільшої вигоди з капіталів. Основне призначення договору управління майном – покладення тягаря правомочності власника на

іншу особу, здатну ефективно використовувати їх в інтересах власника, в тому числі й у разі, коли майно набувається у спадщину. Договір на управління спадщиною розрахований переважно на ті види майна, що потребують постійного менеджменту (професійного управління), і насамперед на нерухоме майно (підприємство як єдиний майновий комплекс, земельну ділянку тощо). Проте управління спадковим майном захищає не тільки приватні, а й публічні інтереси, забезпечує не лише виконання цивільно-правових зобов'язань, а і проведення заходів, пов'язаних із виконанням обов'язків публічно-правового характеру (сплату податків, обов'язкових зборів тощо), що і зумовлює актуальність цього напрямку наукового дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

У сучасній цивілістичній доктрині відсутній єдиний підхід до розуміння категорії «управління майном». Питання, пов'язані із договором управління майном, досліджували А. А. Албу у праці «Цивільно-правове регулювання управління майном» [1], І. І. Плукар – «Договір управління майном у сфері будівництва житла» [12], Т. М. Гнатюк – «Договір управління підприємством як єдиним майновим комплексом» [4]. Окремим питанням, пов'язаним з управлінням спадщиною, приділяли увагу у своїх працях І. В. Спасибо-Фатєєва [20], С. Я. Фурса [15], О. Є. Кухарев [8], Є. О. Рябоконт [6], О. П. Печений [11]. Проте поза увагою залишилися низка аспектів теоретичного і практичного характеру, пов'язаних із виконанням договору на управління спадщиною та відповідальністю за порушення договірних зобов'язань.

Метою статті є визначення місця договору на управління спадщиною у системі цивільно-правових договорів та з'ясування підстав та меж відповідальності управителя за невиконання чи неналежне виконання обов'язків за договором.

Виклад основного матеріалу. Інститут управління спадщиною з'явився у вітчизняному законодавстві відносно недавно. Спадщина може бути різномірною за складом не лише юридично, а й натурально-фактично, що зумовлює вжиття відповідних заходів, спрямованих на її збереження і охорону, потребу в необхідних для цього фінансових витрат та інших ресурсів. З часу відкриття спадщини і до її прийняття спадкоємцями проходить певний відрізок часу, протягом якого спадкове майно перебуває в невизначеному стані і за відсутності осіб, які проживали разом із спадкодавцем, потребує певного догляду. Діяльність нотаріуса з охорони й управління спадковим майном передбачена нормативно і регламентується статтями 1283-1285 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України), Законом України «Про нотаріат» [7] та Порядком вчинення нотаріальних дій нотаріусами України від 22 лютого 2012 р. [13].

Після відкриття спадщини відповідно до ст. 60 Закону України «Про нотаріат» нотаріус або в сільських населених пунктах – посадова особа органу місцевого самоврядування, уповноважена на вчинення нотаріальних дій, за місцем відкриття спадщини за заявою спадкоємців або за повідомленням підприємств, установ, організацій, громадян, або на підставі рішення суду про оголошення фізичної особи померлою чи за своєю власною ініціативою вживає заходів щодо охорони спадкового майна, коли

це потрібно в інтересах спадкоємців, відмовоодержувачів, кредиторів або держави. У ст. 1285 ЦК України зазначено, що якщо у складі спадщини є майно, яке потребує утримання, догляду, вчинення інших фактичних чи юридичних дій для підтримання його в належному стані, нотаріус, а в населених пунктах, де немає нотаріуса, – відповідний орган місцевого самоврядування – у разі відсутності спадкоємців або виконавця заповіту укладають договір на управління спадщиною з іншою особою.

Тобто законодавець передбачає особливі передумови укладання договору управління спадковим майном. Незважаючи на принцип свободи договору, який надає можливість укласти будь-який договір з будь-якою особою і на свій розсуд сформулювати його зміст, особливість укладення договору на управління спадщиною полягає в тому, що передумовою його укладення є:

1) наявність у складі спадщини майна, яке потребує: а) утримання; б) догляду; в) здійснення інших фактичних чи юридичних дій для підтримання його у належному стані;

2) відсутність спадкоємців чи виконавця заповіту.

Договір на управління спадщиною не набув належного поширення на практиці, незважаючи на досить оперативне реагування Міністерства юстиції України, яке своїм листом «Щодо практики укладання договорів на управління спадщиною» від 4 жовтня 2005 р. [23] намагалося популяризувати цей договір.

Укладення договору управління спадковим майном нотаріусом чи посадовою особою органу місцевого самоврядування не суперечить вимогам ст. 9 «Обмеження у праві вчинення нотаріальних дій» Закону України «Про нотаріат», яка під загрозою недійсності забороняє згаданим особам вчиняти нотаріальні дії на своє ім'я і від свого імені, оскільки, укладаючи такий договір, вони не мають власної зацікавленості, а уповноважені законом захищати чужі права та інтереси.

Як впливає зі змісту ст. 1285 ЦК України, об'єктом управління може виступати майно, яке потребує за своєю природою постійної уваги власника чи правоволодільця. Йдеться про підприємства як єдиний майновий комплекс, земельні ділянки, морські судна, акції, частки в статутному капіталі господарського товариства, цінні папери, виключні права, право на торгівельну марку [17, с. 209] та інше майно, яке, на погляд нотаріуса, потребує управління. Законодавець серед обставин, кожна з яких може зумовити призначення управління спадщиною, як самостійні називає майно, яке потребує утримання, догляду

чи вчинення інших фактичних чи юридичних дій для підтримання його в належному стані, та не пов'язує це з такою умовою, як «отримання прибутку з такого майна». Цей висновок цілком узгоджується із диспозицією ч. 2 ст. 1285 ЦК, де передбачено право особи, яка управляє спадщиною на «вчинення будь-яких необхідних дій, спрямованих на збереження спадщини». Тобто головна мета вказана імперативно – «зберегти майно».

У договорі на управління спадщиною зазначають перелік майна, що передається в управління, та розмір і форму оплати за управління майном.

Досить категоричним нам видається твердження, що управління спадковим майном являє собою особливий спосіб охорони спадкового майна. І, відповідно, особливість такого способу охорони спадщини зумовлюється саме об'єктом та полягає в обов'язковому поєднанні двох цілей – забезпечити збереження переданого до управління спадкового майна та отримати прибуток від управління таким майном [18, с. 7]. Обов'язки охоронця, як правило, обмежуються конкретним завданням, зокрема, не допустити крадіжку, розбій, грабїж на об'єкті. Водночас професійний зберігач, окрім цього, повинен ще вживати всіх необхідних заходів для забезпечення збереженості майна, навіть якщо це безпосередньо в договорі не зазначено [5, с. 136]. В особи, яка управляє спадщиною, повноваження значно ширші, ніж у зберігача, оскільки управитель спадщини наділений повноваженнями вчиняти будь-які необхідні дії, спрямовані на збереження спадщини, до з'явлення спадкоємців або до прийняття ними спадщини.

Щодо суб'єктного складу договору, то окремі автори вважають, що дії з управління спадщиною повинні вчинятися виключно суб'єктом підприємницької діяльності, що є спеціалістом у сфері управління активами [8, с. 292]. Звичайно, що фаховість і професіоналізм повинні бути обов'язковою вимогою до управителя. І це твердження є обґрунтованим, якщо згідно з договором виникне необхідність вчинення операцій зі спадковим майном, цінними паперами, що вимагає спеціального дозволу і, відповідно, наявності в управителя певної ліцензії. Проте законодавець не обмежує коло суб'єктів, які можуть виступати управителями. І в цьому є сенс. Так, для того щоб доглядати в сільській місцевості за худобою, птицею, багаторічними насадженнями, які становлять спадкове майно, здавати в найм квартиру у місті, не потрібно бути суб'єктом підприємницької діяльності. А зазвичай здебільшого саме це майно становить об'єкт спадкового правонаступництва у пересічного громадянина. Так,

у літературі слушно зазначається, що якщо предметом управління є право власності на земельну ділянку, управління нею означатиме перш за все її обробіток [14, с. 222], тобто такі обов'язки з договору управління можуть успішно виконувати, скажімо, і сусіди. У цьому разі договір управління спадщиною набуває певних ознак *фідучіарності*.

Вважається, що управителем спадщини за договором управління може бути і хтось із родичів померлого спадкоємця, працівників підприємства, що належить спадкодавцю [16, с. 150]. У цьому контексті цікаву думку висловила З. В. Ромовська, яка вважає, що управління невеликим підсобним господарством може бути здійснене на підставі договору підряду [10, с. 956], і якщо сторонами буде обрано управління спадковим майном у такій формі, то, як відомо, за договором підряду підрядник виконує певну роботу і передає обумовлений її результат замовнику, а не отримує для нього прибуток.

Потребує додаткових аргументів твердження, що договір на управління спадщиною є «двостороннім, оскільки права та обов'язки мають обидві його сторони» [21, с. 457]. На управителя покладається вчинення фактичних і юридичних дій, спрямованих на забезпечення утримання і догляду за спадковим майном, а також підтримання його в належному стані. Це, перш за все, укладання таких цивільних договорів, як зберігання, охорона, оренда (найм), позика та ін. Треба погодитися із твердженням, що дії, які має право вчиняти управитель, мають бути не просто корисними, а необхідними та спрямованими на збереження спадщини [2, с. 256]. І. В. Спасибо-Фатєєва слушно зазначає, що в певних випадках управитель може і розпорядитися майном, враховуючи його специфіку та різні обставини. Так, він має право продати цінні папери спадкодавця, якщо виникла відповідна ситуація на фондовому ринку і такі дії забезпечили б збереженість спадкових активів [20, с. 523].

Договір на управління спадщиною укладає не власник майна, а особа, яку законодавець уповноважив укласти такий договір з метою захисту інтересів власника. Іншою стороною договору виступає нотаріус, який ніякого зиску від цього договору не має. Які цивільно-правові обов'язки на нього покладаються? Які дії нотаріус як зобов'язана за договором особа повинен вчиняти під загрозою настання негативних наслідків майнового характеру у вигляді цивільно-правової відповідальності? Якщо розглядати передачу спадкового майна в управління як обов'язок нотаріуса за договором, тоді і договір позики, і договір позички також

необхідно вважати двосторонніми, оскільки в цих договорах також має місце передача майна. За своєю правовою природою договір управління спадщиною – це особливий договір, який містить водночас і ознаки договору на користь третьої особи, проте не тотожний йому, оскільки зобов'язана за договором управління спадщиною особа повинна звітувати безпосередньо перед контрагентом та може розраховувати на оплату.

Форма договору на управління спадщиною у законодавстві не визначена, з цього випливає, що необхідно керуватися загальними положеннями щодо форми правочину, встановленими у статтях 205-201 ЦК України. Тобто якщо, скажімо, предметом договору управління спадщиною є нерухоме майно, то договір укладається у письмовій формі, посвідчується нотаріально і підлягає державній реєстрації. Відповідно до п. 4 Методичних рекомендацій щодо вчинення нотаріальних дій, пов'язаних із вжиттям заходів щодо охорони спадкового майна, видачею свідоцтва про право на спадщину та свідоцтва про право власності на частку в спільному майні подружжя, схвалених рішенням Науково-експертної ради з питань нотаріату при Міністерстві юстиції України від 29.01.2009 р., текст договору викладається без застосування спеціальних бланків нотаріальних документів, згідно з актом опису спадкового майна, який є невід'ємною частиною договору (перелік цього майна може викладатися в тексті договору) [9].

Вважається, що договір на управління спадщиною може бути як оплатним, так і безоплатним [11, с. 287]. У ч. 3 ст. 1285 ЦК України передбачене право управителя на плату, тобто контрагент за договором може виконувати обов'язки управителя на товариських, сусідських засадах і без винагороди. Проблемним питанням договору управління спадковим майном можна вважати і розмір винагороди управителю. З метою особистої зацікавленості управителя в належному виконанні зобов'язання вважається доцільним встановлювати йому винагороду у 3-5 % від доходу [19, с. 348]. Водночас необхідно враховувати й об'єкт управління та особливості його функціонування. Так, скажімо, до складу спадкового майна може входити і провідне в певній галузі промислове підприємство, і торговельний кіоск, і підприємство, яке перебуває на стадії реконструкції і доходу не дає, що необхідно враховувати, визначаючи розмір плати управителю.

Щодо строку договору на управління спадщиною, то на відміну від загальних положень договору управління майном, де передбачено, що, якщо сторони не визначили строк

договору управління майном, він вважається укладеним на п'ять років (ст. 1036 ЦК України), це положення на нього не поширюється. Договір про управління спадщиною, що укладається нотаріусом, є правочином зі скасувальною умовою, оскільки права та обов'язки, що передбачені ним, припиняються з моменту з'явлення спадкоємців [22, с. 938]. У разі подачі спадкоємцями заяви про прийняття спадщини нотаріус повідомляє управителя про припинення дії договору.

Ще однією підставою припинення договору є відсутність спадкоємців як за законом чи за заповітом, неприйняття ними спадщини чи відмова від неї, невиконання спадкоємцем за заповітом умови заповіту, усунення спадкоємців від права на спадкування на підставі ст. 1224 ЦК України як негідних та визнання судом спадщини відумерлою. За заявою органу місцевого самоврядування за місцем відкриття спадщини (а якщо до складу спадщини входить нерухоме майно – за його місцезнаходженням, за заявою кредитора спадкодавця, а якщо до складу спадщини входять земельні ділянки сільськогосподарського призначення – за заявою власників або користувачів суміжних земельних ділянок) суд визнає спадщину відумерлою, і укладений договір на управління спадщиною припиняє свою дію.

Відповідальність за порушення договірних зобов'язань настає незалежно від того, передбачена вона безпосередньо у договорі чи базується на нормах закону. Управитель відповідає за збитки, заподіяні переданому йому в управління майну, які настали внаслідок його неналежних прямих дій чи бездіяльності (скажімо, знищення чи зменшення майна внаслідок не укладення договору охорони, псування продукції чи товарів внаслідок їх невчасної реалізації тощо). Підстави звільнення від відповідальності договірних зобов'язань умовно поділяють на дві групи – прямі (безпосередні) і непрямі (опосередковані) [3, с. 116-117]. Так, управитель спадкового майна звільняється від відповідальності, якщо порушення договірних зобов'язань сталося внаслідок випадку (*casus*) чи непереборної сили (прямі підстави). Непрямі підстави є відсутність вини управителя, якщо інше не встановлене договором, і неможливість виконання зобов'язання у зв'язку з обставиною, за яку жодна із сторін не відповідає (непрямі підстави).

Водночас у цьому випадку у нотаріуса, який уклав договір в інтересах спадкоємця, повинні бути певні гарантії відповідального і добросовісного ставлення управителя до своїх обов'язків. Звичайно, на користь цього повинна свідчити ділова репутація управителя. Проте належне виконання договору на

управління спадщиною залежить не лише від добросовісності управителя, а й від низки об'єктивних факторів економічного, природного, суспільно-політичного характеру, на які управитель впливати не може. Негативні наслідки таких ризиків у підприємницькій діяльності можна частково нейтралізувати, зобов'язуючи управителя спадковим майном укладати договір страхування цивільної відповідальності за шкоду, заподіяну спадковому майну внаслідок економічної діяльності.

Висновки

Договір на управління спадщиною є особливим різновидом договору управління майна, оскільки укладається не власником майна, а особою, уповноваженою законом для захисту інтересів власника, а строк дії такого договору зазвичай обмежений строком для прийняття спадщини. Розмір оплати управителю за договором залежить від об'єкта управління, характеру управління і взаємовідносин управителя зі спадкодавцем. Незважаючи на певні ознаки фідуціарності такого договору, доцільно передбачити обов'язок управителя застрахувати цивільну відповідальність за шкоду, заподіяну спадковому майну, що перебуває в управлінні.

Список використаних джерел:

1. Албу А. А. Цивільно-правове регулювання управління майном : монографія. Івано-Франківськ : Супрун В. П. [вид.], 2018. 174 с.
2. Актуальні проблеми спадкового права: навчальний посібник / за ред. Ю.О. Заїки О.О. Лов'яка. Київ : КНТ, ЦУЛ, 2014. 336 с.
3. Відповідальність у приватному праві : монографія / І. Безклубий, Н. Кузнецова, Р. Майданік та ін. ; за заг. ред. І. Безклубого. Київ : Грамота, 2014. 416 с.
4. Гнатюк Т.М. Договір управління підприємством як єдиним майновим комплексом : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. Львів, 2020. 20 с.
5. Заїка Ю.О. Договір охорони в системі цивільних договорів // *Приватне право і підприємництво*. 2018 р. Вип. 18. С. 134-138.
6. Заїка Ю.О., Рябоконт Є.О. Спадкове право : навчальний посібник. Київ: Юрінком Інтер, 2009. 352 с.
7. Про нотаріат : Закон України від 2 вересня 1993 р. № 3425-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3425-12#n617> (дата звернення: 25.06.2020).
8. Кухарев О.Є. Теоретичні та практичні проблеми диспозитивності в спадковому праві : монографія. Київ: Алерта, 2019. 498 с.
9. Методичні рекомендації щодо вчинення нотаріальних дій, пов'язаних із вжиттям заходів щодо охорони спадкового майна, видачею свідоцтва про право на спадщину та свідоцтва про право власності на частку в спільному майні подружжя : схвалено рішенням Науково-експертної ради з питань нотаріату при Міністерстві юстиції України від 29.01.2009 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/n0001323-09> (дата звернення: 25.06.2020).
10. Науково-практичний коментар Цивільного кодексу України / Ю. Б. Бек [та ін.] ; ред. В. М. Коссака. Київ : Істина, 2004. 976 с.
11. Печений О.П. Спадкове право. Харків : Фактор, 2012. 368 с.
12. Плукар І.І. Договір управління майном у сфері будівництва житла : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. Київ, 2016. 20 с.
13. Порядок вчинення нотаріальних дій нотаріусами України : затв. наказом Міністерства юстиції України від 22.02.2012 р. № 296/5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0282-12#Text> (дата звернення: 25.06.2020).
14. Ромовська З.В. Українське цивільне право. *Спадкове право* : підручник. Київ : Алерта, 2009. 264 с.
15. Спадкове право : Нотаріат. *Адвокатура*. Суд : наук.-практичний посібник / С.Я. Фурса, Є.І., О.М. Клименко, С.Я. Рабовська, Л.О. Кармаза та ін.; за заг. ред. С.Я. Фурси. К.: Вид. Фурса С.Я. Київ : КНТ, 2007. 1216 с.
16. Спадкування за законодавством України. Коментар. Судова практика. 2-е вид., перероб. і доп. / Рябоконт Є.О., Фурса С.Я., Заїка Ю.О. та ін. Київ : Юрінком Інтер, 2009. 352 с.
17. Сучасні тенденції розвитку спадкового права (порівняльно-правове дослідження) : монографія / Ю.О. Заїка, Н.Б. Солтис, В.В. Проценко, Є.О. Рябоконт; відп. ред. В.В. Луць. Київ : НДІ ПрПіП ім. акад. Ф.Г. Бурчака НАПрН України. 2015. 248 с.
18. Терехова О.О. Здійснення, охорона та захист суб'єктивних спадкових прав : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. Харків, 2012. 18 с.
19. Фурса С.Я. Рудко Б.Б. Цивилистическая процессуальная мысль : *межд. сборн. науч. статей*. Вып. 2 «Нотариальный процесс / под ред. С.Я. Фурси. Київ : ЦУЛ, 2013. С. 339-349.
20. Харьковская цивилистическая школа: грани наследственного права : монографія / И.В. Спасибо-Фатеева, О.Р. Печений, В.И. Крат и др.; под ред. И.В. Спасибо-Фатеевой. Харьков: Право, 2016. 608 с.
21. Цивільний кодекс України: Науково-практичний коментар (пояснення, тлумачення, рекомендації з використанням позицій вищих судових інстанцій, Міністерства юстиції, науковців, фахівців). Т. 12: Спадкове право / за ред. І.В. Спасибо-Фатеевої. Харків : СТРАЙД, 2009. 544 с.
22. Цивільний кодекс України. Постатейний коментар у двох частинах. Ч. 2 / керівники автор. кол. та відп. ред. А.С. Довгерт, Н.С. Кузнецова. Київ : Юстініан, 2006. 1008 с.
23. Щодо практики укладання договорів на управління спадщиною Лист Міністерства юстиції України від 4 жовтня 2005 р. № 31-32/1694. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v1694323-05#Text> (дата звернення: 18.06.2020).

Yuri Zaika. Inheritance managing agreement

The article examines the legal nature of the contract for inheritance management, its features, the subject of management, analyzes the content of the contract and the grounds for its termination.

The research revealed that the peculiarity of the inheritance management contract is that the prerequisite for this contract are: (1) the presence of property in the inheritance, which requires: (a) maintaining; b) looking after; c) performing other actual or legal actions to keep it in proper condition; 2) the absence of heirs or the executor of the will.

The conclusion is drawn that the property that requires constant attention may appear as the object of management. Most often, the category of objects of management comprises enterprises, land plots, sea ships, shares, securities, exclusive rights, trademark rights. The research revealed that the amount of payment to the manager under the contract depends on the object of management, the nature of management and the relationship of the manager with the testator.

It is proved that any natural person can be a party to the contract in case if the management of property does not require special knowledge, skills and permits (care for the apartment, house, plot of land, cattle, poultry).

The rights of the manager under the contract have been clarified.

The research revealed that if the manager performs duties under the contract without payment, the contract will have the characteristics of a fiduciary one. A comparison of the inheritance management contract with the storage and the turnkey ones was performed, similar and distinctive features were defined.

The research revealed that the form of the contract is not defined in the legislation, therefore, it is necessary to follow the general principles of articles 201-205 of the Civil Code of Ukraine. The contract may be concluded in simple written form or in written and notary-certified form.

The conclusion is drawn that the inheritance management contract is a unilateral one, since only the manager performs the duties. The implementation of the inheritance management contract depends not only on the competence of the manager, but also on a number of objective factors of an economical, natural and socio-political nature.

The proposals aimed at improving the legal regulation of the Inheritance managing agreement, in particular, the compulsory insurance of civil liability of the manager of hereditary property, are substantiated.

Key words: inheritance, inheritance protection, Inheritance managing, Inheritance managing agreement, manager's responsibility.

